

O mjeranju nemjerljivih fenomena kroz vrijeme

Kažu da bi svaka osoba trebala grliti drvo. Ili se barem na njega osloniti, nasloniti. Da bliske veze s drvećem osobu čine sretnom. Moje je drvo jabuka. Možda sam zato kao dijete bila tako sretna. Sjećam se svojeg drva, onog jedinog koje je imalo granu dovoljno nisku da se na nju popnem. Okomito postavljenu na deblo, dovoljno jaku da me izdrži. Pitam se što se sad dogodilo s mojim drvom. Je li i ono tužno kao i ja?

***

„Koliko članova?“ Upitala je sljedećeg korisnika.

„Samo ja.“ Spuštene je glave odgovorio muškarac zapuštenog izgleda.

„Problem?“ Upitala je.

„Teška rastava prije par mjeseci. Liječeni alkoholizam prije nekoliko godina.“ Pognu je glavu još niže u pod. Kao da bi oči mogle otkriti nešto tajno.

„Dvije vrećice suosjećanja, staklenku ljubavi, pet kartona razumijevanja, dvije limenke izdržljivosti, čašicu hrabrosti i dva paketića maramica.“ Govorila je na glas dok je trpala stvari u vrećicu.

„Kad ste zadnji put bili sretni?“ upitala ga je.

„Hmmm.. ne sjećam se.. mislim da je to bilo... negdje dok sam imao šest godina.“ Rekao je.

„Onda ću vam staviti još i nekoliko boca sreće. Ali ispod pulta, ne spominjite drugima. To je samo moja dobra volja. Izvolite“. Rekla je i dala mu vrećicu. „I ne zaboravite, sljedeći mjesec smo na godišnjem. Zato ste dobili malo više svega. Pazite da vam se ne prosipa.“

„Sljedeći molim.“

Vrata su se otvorila i ušao je novi korisnik.

***

Vrlo bih se rado vratila u ono vrijeme kad mi je jedina želja bila imati najdužu kosu na svijetu a jedina briga kako ću s tako dugom kosom na zahod. Hoću li je prvo morati svezati u rep pa staviti naprijed ili će mi je netko morati pridržavati dok ja sjedim. Bezbrižnost.

***

U uredu za podjelu emocija volontirala je već godinama. Sve otkako je ostala sama. Čula je jednom davno neka naklapanja, priče o karmi, vradžbine koje se sve do danas nisu ostvarile. Ipak, odlučila je da u nešto mora vjerovati. I sama je donirala nekoliko emocija. Svakog je mjeseca bez problema odvajala vrećice suosjećanja, spremila je i ponešto razumijevanja, iako nipošto onoliko koliko bi drugi rekli da je imala. Većinu je morala zadržati za sebe. Ljubav joj nije bilo teško puniti u boce, istjecala je sama od sebe kroz davno napuknuto srce. Nekud ju je morala spremiti.

***

Bilo je dovoljno samo da obujem cipele. Prvo lijevu nožicu da stavim u lijevu cipelicu, pa s desnom ponovim radnju. Pet minuta truda za bakinu izjavu ljubavi. Ljubav se u to vrijeme dijelila kao od šale. Žlica kašice za malo ljubavi, dvije tri najjednostavnije riječi za još malo ljubavi, svako buđenje za neograničeno mnogo ljubavi. Ali svi odrastemo s vremenom.

***

Potrerala je pakete svojih donacija u košaricu na biciklu i krenula na posao. Zvala je to posao iako novčanu naknadu nije dobivala. Ispred ureda nalazila se već gomila ljudi. Nekih raščupanih, nekih uredno počešljanih, nekih ravno iz frizerskih salona. Bilo je i onih bez nogu i bez ruku, raznih nacionalnih manjina, muških i ženskih, onih koji su pod ruku vodili dijete ali i onih sa psima. Raznolika masa stajala je na odveć jakom suncu, primorana pomoć tražiti u uredu. Ured Socijalnih Potrepština uvijek je rado primao sve koji su pomoć trebali. Supermarketi su u zadnje vrijeme bili odveć skupi, standard nizak a ljudi žedni emocija. Nije svatko mogao platiti ljubav.

***

Vlastito vrijeme uvijek mjerimo događajima koji su nas obilježili. Moje je stalo i počelo jednom davno. Kod onog drva jabuke. Rekao je odlazim i otišao. Nitko se nije osvrnuo. Tog je dana otpilio granu. Tog je dana vrijeme stalo.

***

„Sljedeći“. Rekla je već pomalo umorno.

„Dobar dan. Ja sam ovdje prvi put.“ Rekao je neki duboki glas. Upravo je dopunjavala police s limenkama izdržljivosti.

„Nema problema. Koliko članova?“ Upitala je ne odvajajući pogled s polica. Lica je ionako nisu zanimala. Niti jedno nije moglo biti drugačije od ostalih.

„Ovoga, ja, samo ja. Sam sam. Trebam popuniti neke formulare?“ Rekao je tiho.

„Ne. Neće biti potrebno. Mi vjerujemo našim korisnicima na riječ.“ Rekla je. „Problem?“ Upitala je slažući maramice na policu.

„Loše odluke.“ Rekao je.

„Gospodine, morate biti malo konkretniji. Svi naši korisnici donijeli su loše odluke.“ Rekla je vidno uznemirena. Okrenula se prema njemu.

„Jednom sam davno odrezao granu jabuke.“ Rekao je i pružio joj veliku suhu granu. Brzo je uzela paketić maramica s police koju je upravo slagala, duboki je glas postao mnogo poznatiji a lice željno iščekivano.

„Ako je sad stavimo u vodu, možda se još može zapelcati.“ Rekao je.

***

Čovjek i stablo su sretni. I čovjek i pas su sretni. Čovjek i dijete su sretni. Čovjek i čovjek malo kad su sretni. Tako dugo dok to sami ne odluče. Dvoje ljudi i njihovo stablo mogu biti najsretniji na svijetu. Pospremila sam svoju tjednu donaciju u kutiju i stavila u prtljažnik. Ljubav više nije izlazila samo kroz pukotinu, već na svaku moguću poru koju je pronašla. Spakirala sam i više paketića izdržljivosti, više mi nije bila toliko potrebna. S dovoljno suosjećanja veselo sam krenula prema uredu. Novo vrijeme je počelo listanjem.

Iva Tkalec, Varaždin